

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 139, 1 – 12

Text: Jer 29, 11 – 14 *Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je výrok Hospodinův, a změním váš úděl, shromáždím vás ze všech pronárodů a ze všech míst, kam jsem vás vyhnal, je výrok Hospodinův, a přivedu vás zpět na místo, odkud jsem vás přestěhoval."*

V nemocnici ležela jedna stará paní a navštívil ji farář. Paní si stěžovala, že musí jen ležet a nemůže nic dělat. Pan farář jí poradil, že se může aspoň modlit. Ale ona odpověděla: „Pane faráři, ani to nemůžu. Já už jsem totiž všechny modlitby zapomněla.“

Podobně mi kdysi jeden rodič při křestní katechezi řekl: „Pane faráři, já vám řeknu upřímně, že se nemodlím.“ Pak jsem něco povídal o tom, co je to modlitba, a když jsem skončil, tak tentýž rodič řekl: „No, podle toho, co říkáte, tako to ano, to já se modlím!“

Milí přátelé, občas se mi stává, že se mi lidé svěřují se svými starostmi a problémy. Ne že bych jim mohl vždycky nějak pomoci, ale oni to potřebují někomu říct. A někdy se svěří i s tím, že se jim nedaří se modlit. Ale co jiného je modlitba, než že se někomu svěřuji se svými starostmi a problémy. Rozdíl je v tom, že v modlitbě nemluví s člověkem, ale s Bohem, který na rozdíl od lidí vždycky člověku skutečně naslouchá a má pro každého pochopení. V našich mezilidských vztazích občas řešíme, co komu můžeme říci, a co před ním říci nesmíme. V modlitbě takové dilema neexistuje. Před Bohem se stejně nedá nic tajit. V žalmu 139 čteme: „Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno.“

Z toho ovšem vzniká otázka: Má tedy cenu se modlit, když Pán Bůh stejně všechno ví? Milí přátelé, modlitba neslouží k tomu, abychom Pána Boha o něčem informovali, jakoby on to nevěděl. Modlitba slouží třeba k tomu, abychom se naopak my dozvěděli něco, co nevíme. Třeba co nevíme sami o sobě. Co si třeba neuvědomujeme, a při modlitbě si to uvědomíme. Modlitba ale není nějaká samomluva se sebou samým. Při modlitbě nám Pán Bůh skutečně naslouchá a na naše modlitby také skutečně odpovídá. Má ale mnoho způsobů, jak na naše modlitby může odpovídat a my se máme učit, jakým způsobem k nám Pán Bůh promlouvá.

K tomu, abychom jeho hlas poznali, potřebujeme s ním především dennodenně žít a taky pravidelně otevírat bibli, tu schránku s Božím slovem a číst si Boží esemesky. Protože Ježíš nás má ve svých přátelích a doufá, že si ho taky přidáme do přátel. On to tehdy vyjádřil jinak. Řekl: „Já znám své ovce a ony znají mne.“ Bratři a sestry, známe Ježíše? Nebo ho alespoň hledáme? A který vyhledávač je na to nejlepší? Ústy Jeremiášovými říká Hospodin: „Naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.“ Srdce je ten správný vyhledávač Boha. Co znamená „dotazovat se celým srdcem“? Třeba to, že modlitba pro mě nebude naučená básnička, ale vědomí, že teď mluvím s živým, neviditelně přítomným Bohem, který mě slyší, který bere vážně, co říkám a který se o mě zajímá.

A on říká: „Moje myšlenky o vás jsou myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti.“ Když se modlíme k Bohu, tak s vědomím, že se modlíme k milujícímu Otci, který nás miluje jako své vlastní děti. Nebo klidně se k němu modleme jako k milující matce, to je jedno, vždyť v Bibli Bůh říká: „Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit.“ Bůh nás jako milující rodič utěšuje, Bohu nejsme cizí, nejsme mu lhotejní. A proto každou naši modlitbu slyší. Touží slyšet náš hlas. To pochopitelně také znamená, že Bůh nefunguje jako neosobní automat, do kterého vhodíme modlitbu a vypadne řešení. Dobrý rodič zvažuje, co svým dětem dá a co ne. Vůči Bohu, který je na nebesích, který má rozhled, zkušenosti a poznání, jsme v pozici dětí, které se tu na zemi batolí, které každou chvíli do něčeho spadnou, do něčeho se namočí, mají každou chvíli ušpiněné oblečení a potřebují ho vyprat. A modlitba je ten nejpřirozenější způsob, jak se k Bohu vztahujeme, jak k němu vztahujeme své ruce, aby nás na chvíli zvednul, aby nám ukázal svět ze svého pohledu, ze své výše a pak nás zase položil na zem a řekl, teď běž a jednej podle toho, jak jsi to v modlitbě na okamžik viděl z mého nadhledu.

Konkrétně Izraelci, k nimž Bůh promluvil skrze proroka Jeremiáše, z tohoto nadhledu mohli zahlédnout, že Hospodin změnil jejich úděl, shromáždí je ze všech pronárodů a ze všech míst, kam je vyhnal a přivede je zpět na místo, odkud je přestěhoval. A tak mohli získat naději do budoucnosti.

Ovšem nečekejme, že nám Bůh dá vždycky zahlédnout všechno. Naše poznání je jen částečné a bez víry toho uvidíme ještě méně. Ale proto máme potřebu se neustále modlit, volat k Bohu, chodit k němu, hledat jej a vztahovat k němu své ruce. A často nám nemusí ukázat vůbec nic, protože nám stačí, když nás vezme do náruče, pohladí nás a řekne: „Nech to na mě. Já si vím rady. Jsem přece tvůj Otec... a Maminka taky.“

Modlitba: *Pane Ježíši, ty nás každého znáš a víš o nás všechno. I my bychom tě rádi znali a rádi bychom si s tebou povídali o všem, co nás zajímá, co nás trápí i z čeho máme radost. Bez poznání tebe samého bychom věřili vůbec nerozuměli. Kéž ji nevyznáváme jen formálně ale radostně, protože je to tobě. Amen.*